

Лупицина трепнахъжж , дръпна се зад ~~згриг~~ Уриг та Мъж.

Почти до нея мина Валерия, заприказвана в занимлив разговор разговор с дежурния офицер, който този ден бе на караул в парка. Говореха по латински за имената на целебните извори~~се~~за

Невинен и детински бе смехът на Валерия, но Лупицина свигневно
~~жаждни~~ вежди. Това не беше позволено за жената на нейния син. Всеки можеше да ги види и да пусне злословия, затова тя се отправи към тях и попита:

♦ Готова ли е кочията за разходката до древната могила? Доста те почаках, Валерия!

Младата жена усети веднага укора в строгия глас и бялото и лице бликна~~в~~ алени талази.

— Навсякъде те търсих ^{Хме} домина, затова тръгнах сама да те намеря... Най Публий ^{ентул} ме съпроводи и ми показа сърнетата и пауните. Ето и кочията стои вече пред портата!

Лупицина изържа думите&които напираха на устните и и тръгна с високо изправена глава напред. Подпра се на ръката на офицера&които и помогна да се качи в кочията ~~ижаждни~~ и да седне редом с съпругата на имперския наместник в "Августа", след това бегло хвърли взор към снаха си, която бе подала изящната си бяла десни